

[Indenrigsministeren.]

til, hvorledes Indtægtsniveauet ligger paa Landet, men det ærede Medlem maa ogsaa tage den anden Side frem, nemlig at paa tilsvarende Maade lettes Byerne proportionalt efter det Udgiftsniveau, der findes i Byerne. Ellers vil det hele jo blive skævt, det er klart; de to Ting hører sammen. Det ærede Medlem maa med andre Ord se Komplekset som en Helhed: Udgiftssiden eller Besparelsessiden, der fører med sig, at der paa de Omraader, her er Tale om, spares forholdsvis mere i Byerne, og paa samme Maade vil selvfølgelig Skatterne i højere Grad falde dér paa Grund af det højere Indtægtsniveau — det er den anden Side.

Ja, saa var der det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, der sagde, at han havde virkelig aldrig haft den Mening, jeg tillagde ham, at man gennem Udligningsfonden skulde betale til de saakaldte høje Lønninger og kommunale „Ben“, som det ærede Medlem kaldte det. Ja, jeg ved det ikke, i Fortrykket staaar, at det ærede Medlem har sagt, at

„vi vil selvfølgelig ikke blande os i Bykommunernes Selvstyre, men naar Landkommunerne skal være med til at betale saadanne kommunale Ben gennem Udligningsfonden, vil vi dog gøre opmærksom paa

Det kan være lige meget, men jeg har ogsaa ikke tillagt det ærede Medlem Udtalelser, som han ikke har fremsat.

Derefter gik det ærede Medlem ind paa en Beregning med Hensyn til Formueskatten, som det ærede Medlem modsætter sig paa det voldsomste. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at denne Beregning er lige saa uigenomtænkt som de Beregninger, det ærede Medlem fremsatte i Gaar. Ja, det kan være underligt at gennemgaa saadanne Ting, for det kan jo i og for sig være lige meget, men jeg vil ikke, at det skal staa uimodsagt. Det ærede Medlem siger f. Eks.: hvis vi tænker os 1 Mill. Kr. anbragt i Landejendomme, som ikke giver noget Udbytte — (Jens Thomsen: 0,8 pCt.); naa, 0,8 pCt., altsaa saa godt som intet Udbytte — og vi paa den anden Side tænker os en Million anbragt i højt forrentede — hvad skal jeg sige i Papirer i Selskaber, der giver højt Udbytte, saa vil der ske det, at de behandles ens. Det er slet ikke rigtigt! Man maa jo gaa ud fra, at den Million, det ærede Medlem taler om, som er anbragt i en Landejendom, der kun giver 0,8 pCt., er anbragt i denne Landejendom paa et tidligere Tidspunkt, for der er formentlig ingen, der vilde an-

bringe en Million i en Landejendom i Dag og kun regne med at faa 0,8 pCt.; saa maatte han ikke være vel forvaret; han maa have anbragt den paa et tidligere Tidspunkt, altsaa da Ejendomspriserne var højere ud fra Forudsætningerne for at faa Pengene forrentet. Og hvad vil det sige? Det vil sige, at den paagældende Mands Ejendom i Dag vil have en mindre Værdi, at den vil vurderes lavere, og at som Følge deraf hans Formueopgivelse paa det Punkt ikke vil være 1 Mill. Kr., men en Del under. Omvendt med den, det ærede Medlem taler om, som har Pengene anbragt i Papirer i et industrielt Foretagende, der gaar glimrende og giver stort Udbytte; denne Million Kroner i Papirer eller Aktier vil virkelig ikke staa i 100, men meget højere, og det vil indgaa i den paagældendes Formue som en Formueforøgelse; det er soleklart.

Det kan i og for sig være lige meget, for det er en saa selvfølgelig Ting, men det viser igen dette, som jeg har iagttaget nu i nogle Maaneder her i Tinget, at det ærede Medlem aldrig tager i Betragtning at fremsætte de mest letsindige Paastande paa Omraader, hvor det ærede Medlem ikke har tænkt Tingene igennem, og naar jeg ser paa denne det ærede Medlems Behandling af hele Formuespørgsmaalet, naar jeg tænker paa, hvorledes det ærede Medlem under Valgkampen kom til et Møde, jeg holdt ovre i Tarm, og holdt Forelæsning for denne Forsamling om, i hvilken Grad Formuerne steg inde i Byerne — og det ærede Medlem fremstillede det, som om der ingen Grænser var for den Formuestigning, der foregik i Byerne, til Udplyndring af dem, der nu sad og hørte derpaa — og naar jeg saa møder det ærede Medlem herinde, hvor det ærede Medlem fortæller om, hvordan man beskatter Formuerne saaledes her i Landet, at der ingenting bliver tilbage til de paagældende selv, ja, saa er det, jeg siger til det ærede Medlem, at han ikke rigtig har forstaaet at tilpasse sig — ja, maaske nok til Forholdene herinde, men ikke paa en saadan Maade, at han kan vende tilbage igen som den samme, som da han drog ud. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem udlagde denne Udtalelse af mig paa den Maade, at det ærede Medlem maaske nok ikke passede herinde, fordi han jo ikke kunde lægge Tingene saadan til Rette, han havde ikke den Evne som andre til at lægge Tingene saadan til Rette, at det tiltalte Vælgerne. Nej, jeg maa sige, det ærede Medlem har været sart i den Henseende! Det ærede Medlem har i Sandhed været kræsen med Hensyn